

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῶναις
Ὁδὸς Λιόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθῶναις τὴν 21—28 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 42—43

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 313]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'

Δι' φιλικαὶ συμβουλαὶ τῆς διδασκαλίσσης ἤβησαν τὴν ταραχὴν ἣν ἠσθάνετο ἡ Πετρίνα μαθούσα τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Βρετονέ. Ἰδίως ἐτάραττον αὐτὴν ὅσα εἶχε μάθῃ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δύο μητέρων, αἵτινες ἐμάχοντο πῶς νὰ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῶν μόνος τὰ ἐργαστάσια τοῦ Μαρωκούρ καὶ περιουσίαν συμποσομένην, ὡς ἔλεγον, εἰς ἑκατὸν καὶ πλέον ἑκατομμύρια.

Καὶ ἡ μὲν κυρία Στανισλάου Παινδαβοάν, σύζυγος τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ κ. Βουλφράν, εἶχε ζῆση κατατρυχομένη ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ ἀναμένουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ σύζυγός της, μεγαλέμπορος πανικῶν, ἤθελεν ἐξασφαλίσῃ εἰς αὐτὴν πλοῦτον καὶ ὑπαρξίν λαμπράν. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ὁ σύζυγος αὐτῆς οὔτε ἡ τύχη ἐξετέλεσαν τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν φιλοδοξίαν της, ἐξηκολούθει σπαταττομένη ὑπὸ τοῦ φθόνου καὶ ἀναμένουσα πλέον νὰ λάβῃ ὁ Θεόδωρος παρὰ τοῦ θείου του ὁ τι αὐτὴ δὲν ἤξιώθη νὰ ἀπολαύσῃ.

Ἡ δὲ κυρία Βρετονέ, ἀδελφὴ τοῦ κ. Βουλφράν, εἶχε σύζυγον «πολυτεχνίτην καὶ ἐρημοσπίτην», ἤθελε δὲ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ διότι ἡγάπα τὰ πλούτη καὶ διότι δὲν ἤθελε νὰ τα λάβῃ ἡ νύμφη της, ἣν ἐμίσει σφόδρα.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ὁ κ. Βουλφράν ἔζη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ἐν συμπονοίᾳ, αἱ δύο κυρίαι ἤρκουντο λαμβάνουσαι παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν ὁ τι ἠδύναντο, χρήματα «δανεικὰ καὶ ἀγύριστα», ἐμπορικὰς ἐγγυήσεις, προστασίας παντὸς εἶδους καὶ τέλος πᾶν ὁ τι εἶνε ἡναγκασμένος ὁ πλούσιος συγγενὴς νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς του.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ἕνεκα μεγίστων ἀσωτιῶν καὶ υπερβολικῶν δαπάνων ὁ Ἐδμόνδος ἀπεστάλῃ εἰς τὰς Ἰνδίας λόγῳ μὲν πρὸς ἀγορὰν καννάβεως, ἔργῳ δὲ πρὸς τιμωρίαν

«Ἡ Πετρίνα μετὰ χαρᾶς ἠχροῖτο» (Σελ. 315, στηλ. β')

εἶδον τὴν ξένην ἐκείνην, τὴν ἀγυόπαιδα, τὴν γυφτοπούλαν, ἐγκαθιδρυμένην ἐν τῷ πύργῳ, εἰς ὃν αὐτοὶ εἰσῆρχοντο ὡς ξένοι προσκεκλημένοι.

Τί εἰσήμαινε τοῦτο;

Τίς ἦτο ἡ κοραῖς ἐκείνη;

Κατὰ τί ἦτο ἐπίφοβος εἰς αὐτοὺς;

Τὰς τρεῖς ταύτας ἐρωτήσεις ἠρώτησε τὸν υἱὸν τῆς ἡ κ. Βρετονέ, ἀλλ' αἱ ἀπαντήσεις του δὲν τὴν εὐηρέστησαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀνακρίσεις, ἵνα φωτισθῇ ἐξ αὐτῶν.

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Σταμάτην καὶ τὰς θαλαμηπόλους, νὰ ἐξετάσῃ ἐπιθεξίως τὴν Φραγκίσκαν ὡς καὶ τὴν Ζηνοβίαν καὶ τὴν Τριανταφυλλίαν ἥτοι ἀπλοῦν καὶ εὐκολον, καὶ εἶχε συλλέξῃ παρὰ τούτων πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς Πετρίνας,

του, αἱ δύο νύμφαι διενοήθησαν νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης. Ὅτε δὲ ὁ ἀποστάτης οὗτος υἱὸς ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός του, ἤρχισαν ἐκαστὴ ἰδιαίτερος ἐργαζόμεναι πῶς ὁ υἱὸς αὐτῶν νὰ δυνηθῇ νὰ καταλάβῃ ἐν διδομένῳ χρόνῳ τὸν τόπον τοῦ ἐξορίστου.

Ὁ κ. Βουλφράν ὑπονοῶν τὴν διπλῆν ταύτην ἀντιζηλίαν, καὶ θέλων νὰ προλάβῃ οἷαν δῆποτε σύγκρουσιν, βλέπων δὲ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀνεψιῶν του, οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποίει μετὰ αὐτῶν, ἀλλὰ τοὺς ἐθεώρει ἴσους πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους του. Εἰς δὲ τὰς πανταχόθεν γινομένας πρὸς αὐτὸν συστάσεις ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν ἀπεκρίνετο·

«Δὲν θέλω οὔτε ἐριδας οὔτε ζηλοτυπίας περὶ ἐμέ.»

Δι' αὐτὸ καὶ δὲν συνήνεσε νὰ κατοικήσωσιν ἐν τῷ πύργῳ, ἔνθα ὑπῆρχον ἄφθονα δωμάτια, οὐδὲ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ συνδιατῶνται μετ' αὐτοῦ.

Ἐδωκε λοιπὸν εἰς μὲν τὸν Θεόδωρον τὴν κατοικίαν ἣν εἶχεν αὐτὸς πρὶν οἰκοδομήσῃ τὸν πύργον, εἰς δὲ τὸν Καζιμίρ τὴν κατοικίαν τοῦ πρῶην διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου, ὃν ἀντικαθίστα ὁ Μομπλές.

Ὅθεν μετὰ ζωηρᾶς ἐκπλήξεως καὶ ὑπερβολικῆς ἀγανακτήσεως

τούλάχιστον πῶς εἶχεν ἔλθῃ εἰς Μαρωκοῦρ ἢ ξένη ἐκεῖνη ἀλήθεια, καὶ πῶς ἔζη μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τέλος πῶς ἐγκαθιδρύθη παρὰ τῷ κ. Βουλφράν, ὡς φαίνεται, διότι ἐγίνωσκε τὴν Ἀγγλικήν. Δὲν εὕρισκεν ὅμως καιρὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πετρίναν, διότι πάντοτε ἦτο πλησίον τοῦ κ. Βουλφράν.

Ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ Πετρίνα ἐκάθηντο σιωπηλῇ, τὸ πρῶτ' ἐξήρχετο μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, μετὰ τὸ γεῦμα ἀνέβαινε παρρηθὺς εἰς τὸ δωμάτιόν της, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐργοστασίων εἰργάζετο μετὰ τῆς διδασκαλίσσης, τὴν ἐσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνέβαινε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Πῶς λοιπὸν καὶ πότε θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν ἐπιτύχῃ μόνην καὶ νὰ τὴν ἐξετάσῃ;

Εἶχεν ἀποκάμῃ ἡ κ. Βρετονέ. Τὴν προτεροῖαν δὲ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐνθα ἐκοιμάτο ὕπνον νήδυμον.

Ἐκρουνεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν καὶ ἡ Πετρίνα ἀφύπνισθη. Ἀκροᾶται, ἡ θύρα κρούεται ἐκ νέου.

Καταβαίνει τῆς κλίνης καὶ ψηλαφῶσα ἔρχεται εἰς τὴν θύραν!

«Τίς εἶνε;

— «Ἀνοιξε, ἐγὼ εἰμαι.

— Ἡ κυρία Βρετονέ;

— Ναί.»

Ἡ Πετρίνα ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ ἡ κ. Βρετονέ εἰσέδυσεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἡ δὲ Πετρίνα ἐπίεσε τὸ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτός.

«Πλάγιασε, εἶπεν ἡ κ. Βρετονέ, οὕτω πῶς θὰ ὁμιλήσωμεν καλλίτερα.»

Καὶ λαμβάνουσα κάθισμα ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν Πετρίναν ἀντικρὺ της. «Ἐρχισε δὲ ὡς ἐξῆς»

«Περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ σ' ὁμιλήσω καὶ θὰ σου δώσω μερικὰς παραγγελίας καὶ ὁδηγίας. Ἐπειδὴ ἔλαβες τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου δύνασαι νὰ λαμβάνῃς μερικὰς προφυλάξεις ὠφελίμους εἰς τὴν ὑγείαν του, ὅπως ἔκαμνεν ὁ Πέτρος μετὰ ὅλα του τὰ ἐλαττώματα. Φαίνεται ἔξυπνη, καλὴ μου κόρη, εἶνε λοιπὸν βέβαιον ὅτι, ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ μὲς κάμῃς τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου. Σὲ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι ἡμεῖς θὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν χάριν ταύτην.»

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα ὑποκρινομένη ἡλίθιον μειδίαμα· βεβαιότατα τοῦτο θέλω καὶ ἐγὼ, νὰ σὰς κάμω τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας τοῦ Πέτρου.» Ἐτόνισε δὲ τὰς λέξεις ταύτας ὑποδεικνύουσα ὅτι ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς τὰ πάντα.

«Καλὰ ἐγὼ ἔλεγα ὅτι εἶσαι ἔξυπνη, ὑπέλαβεν ἡ κ. Βρετονέ, καὶ πιστεύω ὅτι θυνάμεθα νὰ ἐχωμεν πεποϊθῇσιν εἰς τὴν σύμπραξίν σου.

— Προστάξατε, κυρία, καὶ ὁ λόγος σας δὲν θὰ γίνῃ δύο.

— Κατὰ πρῶτον ὀφείλεις νὰ φροντίζῃς περὶ τῆς υγείας τοῦ ἀδελφοῦ μου, νὰ τὸν προσέχῃς νὰ μὴ μὲς κρώσῃ καὶ ἐχωμεν λυπηρὰ ἐπακόλουθα. Εἰξεύρεις ὅτι ἐὰν ἱατρευθῇ ἢ βρογχίτις του, θὰ εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἐγγχείρησις καὶ θὰ ἰδῇ τὸ φῶς του. Φαντάσου τὴν χαρὰν ὅλων μας.

— Καὶ ἐγὼ θὰ το θεωρήσω εὐτυχίαν μου, ἀπάντησεν ἡ εὐλαβὴς Πετρίνα.

— Οἱ λόγοι σου οὗτοι ἀποδεικνύουν τὰ καλὰ σου αἰσθήματα. Ἀλλὰ σὺ ὅσον καὶ ἂν εὐγνωμονῇς δι' ὅσα καλὰ ἔλαβες ἐδῶ μέσῃ, δὲν εἶσαι ὅμως μέλος τῆς οἰκογενείας.»

Ἡ Πετρίνα ἀναλαμπάνουσα ὕψος ἡλίθιον εἶπε·

«Βεβαίως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ἀγαπῶ τὸν κ. Βουλφράν, πιστεύσατέ με, κυρία.

— Ἰσα ἴσχυ δύνασαι νὰ μὲς ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπην σου ἐὰν τοι περιποιηθῇς μετὰ πάσης προσοχῆς. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη περισσώτερον. Ἀκουσε, μικρά μου· ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔχει χρεῖαν νὰ προφυλάσσεται μόνον ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς αἰφνιδίας συγκινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἡμπορεῖ νὰ τὸν θανατώσῃ. Λοιπὸν αὐτοὶ οἱ κύριοι μ' ἔλεγον ὅτι ἐνεργεῖ ἐρευνᾶς συχνὰς πυκνὰς εἰς τὰς Ἰνδίας διὰ νὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ υἱοῦ του, τοῦ προσφιλεστάτου μας Ἐδμόνδου.»

Καὶ ἐσιώπησεν ἀναμένουσα ἀπάντησιν. Ἀλλ' ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίθη, βεβαίως οὐσα ὅτι «αὐτοὶ οἱ κύριοι», τοῦτ' ἐστὶν οἱ δύο ἐξάδελφοι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπωσὶ τι πρὸς τὴν κ. Βρετονέ περὶ τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Βουλφράν. Καὶ ἂν ὁ Καζιμίρ εἶχεν εἶπῃ πρὸς αὐτὴν τι, θὰ εἶπεν εἰκασίας μόνον, ἀφ' οὗ, ὡς βλέπομεν, ἐκάλεσε τὴν μητέρα του εἰς βοήθειάν του. Ὁ δὲ Θεόδωρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν εἶπῃ τίποτε.

«Μὲ εἶπον ὅτι ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα διέρχονται διὰ τῶν χειρῶν σου καὶ τὰς μεταφράσεις εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Λοιπὸν, ἐὰν τυχὸν αἱ εἰδήσεις αὐταὶ εἶνε δυσάρεστοι, ὅπως φεῖ! προβλέπομεν, εὐθὺς νὰ γνωστοποιήσῃς αὐτὰς πρῶτον πρῶτον εἰς τὸν υἱόν μου καὶ αὐτὸς θὰ μου τηλεγραφήσῃ εὐθὺς, διὰ νὰ τρέξω νὰ παρηγορήσω καὶ βοηθήσω τὸν δύσμοιρον ἀδελφόν μου. Ἀλλο ἀδελφὴ καὶ ἄλλο νόμφον. Μ' ἐνόησες;

— Ὡ! βεβαιότατα, κυρία, σὰς ἐννοῶ, μοὶ φαίνεται τούλάχιστον.

— Λοιπὸν, ἡμποροῦμεν νὰ ἐχωμεν εἰς σὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Ὡ! πράξω, κυρία, ὅ τι δύναμαι διὰ τὸν κ. Βουλφράν.

— Καὶ ὅ τι κάμῃς εἰς αὐτὸν θὰ το κάμῃς εἰς ἡμᾶς, ὅπως καὶ ὅ τι κάμῃς εἰς ἡμᾶς θὰ το κάμῃς εἰς αὐτόν. Καὶ εὐθὺς θὰ σ' ἀποδείξω ἐγὼ ὅτι ἡμεῖς τούλαχι-

στον δὲν θὰ φανῶμεν ἀχάριστοι. Τί θὰ ἔλεγεσ ἂν σου ἐδίδωμεν ἐν φόρεμα.»

Ἡ Πετρίνα δὲν ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὤφειλε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν προσφορὰν ταύτην, ἀπάντησε δι' ἀπλοῦς μειδίαματος.

«Εὐμορφον φόρεμα μὲ ὀλίγην οὐράν, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Βρετονέ.

— Πενθῶ.

— Ἀλλὰ τὸ πένθος δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐχῃς καὶ ὀλίγην οὐράν. Τὰ φορέματά σου δὲν εἶνε καλὰ διὰ νὰ τρώγῃς εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ μάλιστα εἶσαι πολὺ ἄσχημα ἐνδεδυμένη καὶ πολὺ γελοία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.»

— Δὲν εἶχεν ἄλλα καλλίτερα ἢ κυρία Λαχάζ, καὶ ἐπῆρα ὅ τι εὕρηκα.

— Ἡ κυρία Λαχάζ ἦτο ἱκανὴ νὰ σε ἐνδύῃ ὅτε ἦσο κορίτι τοῦ δρόμου, ἀλλὰ τώρα ἀφ' οὗ ὁ ἀδελφός μου ἠδύνατο νὰ σε δεχθῇ εἰς τὴν τραπέζαν του, δὲν πρέπει νὰ ἀναγκασώμεθα νὰ κοκκινίζωμεν ἐξ αἰτίας σου, ὅπως συμβαίνει σήμερον, νομίζω ὅτι ἐμποροῦμεν νὰ το εἰπωμεν μετὰξὺ μας.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Πετρίνα περίλυπος.

— Δὲν ἔχεις ἰδεᾶν πόσον γελοία φαίνεσαι μὲ τὴν βλουζάν σου».

Καὶ ἐγέλασεν ἡ κ. Βρετονέ, ὡς ἐὰν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν περίρημον ἐκείνην βλουζάν. Ἐξηκολούθησε δὲ ὡς ἐξῆς·

«Ἀλλὰ τοῦτο διορθώνεται εὐκόλως· καὶ ὅταν θὰ εἶσαι ὡραία ὅπως ἐγὼ θέλω νὰ εἶσαι, μὲ φόρεμα εὐπρεπὲς διὰ τὸ ἐστιατόριον καὶ κομψὸν ἱματισμὸν διὰ τὴν ἄμαξαν, θὰ ἐνθυμῇσαι βέβαια εἰς ποῖαν τα ὀφείλεις. Ὁ χρῶς πῶς καὶ τὰ ἀσπρόρουχά σου θὰ εἶνε σύμφωνα μὲ τὴν βλουζάν σου. Ἀς ἰδωμεν ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἤνοιξε τὰ συρτάρια καὶ μετὰ περιφρονήσεώς τα ἐκλείσε πάλιν ἀποτόμως, ὑψοῦσα τοὺς ὤμους καὶ ἔλειπτολογούσα·

«Τὸ ὑπέθετον, εἶπεν· εἶνε ἄθλια, ἀνάξια τῆς σημερινῆς θέσεώς σου».

Ἡ Πετρίνα οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐβράζειν ἐξ ἀγανακτήσεως.

«Εἶχες τύχην καὶ ἦλθα εἰς τὸ Μαρωκοῦρ καὶ διότι ἀναλαμπάνω ἐγὼ νὰ σε στολίσω».

Εἰς τὰ χεῖλη τῆς Πετρίνας ἀνέβη ἀπάντησις ἀρνητικὴ, ἀλλ' ἐκρατήθη, διότι ἐπὶ τέλους οἱ λόγοι τῆς κ. Βρετονέ ἦσαν μὲν πειρακτικοὶ καὶ προσδλητικοί, ἀλλ' ἡ προθεσίς της τούναντίον ἐφαίνετο καλὴ καὶ γενναία.

«Ὡ! εἶπω εἰς τὸν ἀδελφόν μου νὰ σου παραγγείλῃ φορέματα εἰς τὴν Ἀμιέννη καθὼς καὶ ἀσπρόρουχα. Ἀφῆσε εἰς ἐμὲ τὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ ἔχῃς κάτι καλόν, τὸ ὅποion καθὲς στιγμὴν θὰ σε κάμνῃ νὰ μ' ἐνθυμῇσαι, ὡς ἐλπίζω ἐγὼ τούλαχιστον. Ἀρκετὰ εἶπαμεν· κοιμήσου τώρα καὶ μὴ λησμονήσῃς ὅσα σε εἶπα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Ἡ Πετρίνα παρὰ τὴν ρητὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Βρετονέ οὐδὲν εἶπε πρὸς τὸν Καζιμίρ περὶ τῶν ἐρευνῶν αἰτινες ἐγίνοντο ἐν Ἰνδίας καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Καὶ ὅμως ὅτε τὴν συνήντα μόνην ὁ Καζιμίρ, ἔδλεπεν αὐτὴν μετὰ τρόπου σημαίνοντος ὅτι ὀφείλει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, μήπως εἶχε τι νὰ εἶπῃ; Αἱ εἰδήσεις αἱ ἐρχόμεναι ἐκ τῆς Δάκκας, ἐκ τῆς Δέχρας καὶ ἐκ τοῦ Λονδίνου ἦσαν ἀτελεῖς, μετὰ χασμάτων ἄτινα ἦσαν δύσκολον νὰ συμπληρωθῶσι, μάλιστα περὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀπήλπιζε τὸν κ. Βουλφράν, οὐδ' ἐκλόγιζε τὴν πεποίθησίν του. «Κατωρθώσαμεν τὸ δυσκολώτατον, ἔλεγεν ἐνίοτε· ἀφ' οὗ ἐφωτίσαμεν τὰ ἔτη τὰ μακρὰν ἡμῶν ἀπέχοντα, πῶς τάχα δὲν θὰ ἐξαπλωθῇ τὸ φῶς καὶ εἰς τὰ πλησίον ἡμῶν; Ἡμέραν τινὰ συντόμως τὸ νῆμα θὰ συνδεθῇ καὶ τότε κρατοῦντες αὐτὸ θὰ ὁδηγηθῶμεν εἰς τὸ ποθοῦμενον.»

Ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν, περιερχόμενοι περὶ τὸ χωρίον ὁ κ. Βουλφράν καὶ ἡ Πετρίνα χάριν περιπάτου, συνήντησαν τὴν διδασκαλίαν, ἥτις ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς καὶ ἀντήλλαξαν τὰς συνήθεις φιλοφρονητικὰς φράσεις· ἀπερχομένη δὲ εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν· «Σὰς ἀφίνω ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ἀντιγόνης σας.»

Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἡ Πετρίνα δὲν εἰξευρεν, ἀλλ' οὐδὲ ὁ κ. Βουλφράν, ὃν ἠρώτησε. Τὴν ἐσπέραν παρεκάλεσε τὴν διδασκαλίαν νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τίς ἦτο ἡ Ἀντιγόνη. Ἐκείνη δὲ τῇ ἔδωκε νὰ ἀναγνώσῃ τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶ τοῦ Σοφοκλέους, ἐξηγοῦσα εἰς αὐτὴν ὅσα δὲν ἠδύνατο μόνη της νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Τὰς ἐπομένους δὲ ἡμέρας ἡ Πετρίνα ἀντὶ τοῦ «Γύρου τοῦ Κόσμου» ἀνέγνωσεν εἰς τὸν κ. Βουλφράν τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ τοῦτου ἀρχαίου δράματος.

Ὁ κ. Βουλφράν μετὰ συγκινήσεως ἠκροᾶτο καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν· «Πράγματι σὺ εἶσαι ἡ Ἀντιγόνη μου καὶ ἀκόμη περισσώτερον, διότι ἐκείνη, ὡς κόρη τοῦ δυσμοῖρου Οἰδίποδος, εἶχε χρεὸς νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα της».

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ἐνόησεν ἡ Πετρίνα τὴν ἀγάπην ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν ὁ κ. Βουλφράν, ὅστις δὲν ἐσυνήθιζε νὰ δεικνύῃ τί ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τοσοῦτον δὲ συνεκινήθη καὶ ἐθορυβήθη ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀλλ' ἤρπασε τὴν δεξιάν του καὶ τὴν ἠσπάσθη.

«Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν, εἶσαι καλὴ κόρη.

Καὶ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της προσέθηκε·

«Καὶ ὅταν ὁ υἱός μου ἐπανέλθῃ, θὰ μένης μαζί μας, καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃ τί ἦσο δι' ἐμέ.

— Εἶμαι τόσο ὀλίγον καὶ ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι πολὺ.

— Ὡ! τοῦ εἶπῶ τί ἦσο καὶ ἐπειτα θὰ το ἰδῇ καὶ μόνος του, διότι εἶνε ἀνθρωπὸς τῆς καρδιάς ὁ υἱός μου».

Πολλάκις ἐξεφράζετο οὕτω πῶς περὶ τοῦ υἱοῦ του, ἡ δὲ Πετρίνα πάντοτε διανοεῖτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διατί, ἐν ᾧ τὸν τὸν ἡγάπα, ἐφάνη τόσο αὐστηρὸς· ἀλλ' ἐκάστοτε αἱ λέξεις ἐκρατοῦντο εἰς τὸν λαιμόν της ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἡ κυρία Βρετονέ, ἔκρουνεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν (Σελ. 322 σελ. α').

Ἀλλ' ὅμως τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀναθαρρήσασα ἐκ τῶν διατρεξάντων ἠσθάνθη ἐαυτὴν ἰσχυρωτέραν· οὐδέποτε εἶχε τύχῃ εὐκαιρία εὐνοϊκωτέρα. Ἦτο δὴλὰ δὴ μόνη μετὰ τοῦ κ. Βουλφράν, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ του, εἰς ὃ οὐδεὶς εἰσῆρχετο ἀπρόσκλητος, καθήμενὴ πλησίον τοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας· διατί λοιπὸν νὰ ἐνδοιάξῃ ἐπὶ πλέον;

Τέλος ἐτόλμησε καὶ εἶπε μετὰ καρδίας παλλούσης καὶ φωνῆς τρεμούσης·

«Μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ σας ἐρωτήσω κάτι τι, τὸ ὅποion δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐννοήσω καὶ τὸ ὅποion πάντοτε συλλογίζομαι καὶ δὲν τολμῶ νὰ το εἰπῶ;

— Λέγε.

— Δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς, ἐν ᾧ ἀγαπᾶτε τὸν υἱόν σας ὅπως τὸν ἀγαπᾶτε, ὑποφέρετε τὸν χωρισμόν του.

— Διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σου τὰ παι-

διά καταλαμβάνουν καὶ αἰσθάνονται μόνον τί ἐστὶ ἀγάπη χωρὶς καὶ νὰ προαισθάνονται τί ἐστὶ καθήκον. Διὰ τοῦτο ὡς πατὴρ εἶχον καθήκον νὰ ἐπιβληθῶ εἰς τὸν υἱόν μου καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω πρὸς σωφρονισμόν του καὶ πρὸς τὸ καλόν του. Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἡ θέλησίς μου ἦτο ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς του. Διὰ τοῦτο τὸν ἀπέστειλα εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἐσκόπευον νὰ τὸν κρατήσω ὀλίγον χρόνον, καὶ διὰ νὰ μὴ προσβάλω τὴν ἀξιοπρέπειάν του, τὸν διώρισαν ἀντιπρόσωπον τοῦ οἴκου μου. Ποῦ ἠδυνάμην νὰ προῖδω ὅτι ἠθέλει ἀγαπήσῃ τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο γύναιον καὶ θὰ παρεσύρετο εἰς τὸν μαρὸν ἐκεῖνον γάμον;

— Ἀλλὰ ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη δὲν ἦτο ἄθλιον γύναιον.

— Ἦτο, ἦτο, διότι συνήνεσεν εἰς γάμον ὁ ὁποῖος εἶνε ἄκυρος ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅθεν δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ὡς κόρην μου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀνακαλέσω τὸν υἱόν μου πλησίον μου ἐφ' ὅσον δὲν τὴν ἐχώριζε. Τώρα ἐμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃς πῶς, ἀφ' οὗ δὲν ἠθέλησα νὰ δεχθῶ τὸν υἱόν μου μετὰ τὸν γάμον του, τώρα θέλω νὰ τὸν ἀνακαλέσω πλησίον μου. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἄλλαι ἦσαν αἱ περιστάσεις τότε καὶ ἄλλαι τώρα. Ἡ ὑγεία μου ἄλλη ἦτο τότε καὶ ἄλλη εἶνε σήμερον· τώρα εἰμαι ἄρρωστος, εἰμαι τυφλὸς καὶ διὰ νὰ ἀναβλέψω πρέπει νὰ γίνῃ ἐγγχείρησις, καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐγγχείρησις ἀνάγκη νὰ εἶμαι ἥσυχος. Ὅταν μάθῃ ὁ υἱός μου πάντα ταῦτα, νομίζεις ὅτι θὰ διατάσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τῆς ὁποίας τὴν συντήρησιν ὡς καὶ τῆς κόρης της ἐγὼ θὰ ἐξασφαλίσω πλουσιοπαρόχως; Ἐὰν ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτός. Ποσάκις θὰ ἐστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ Μαρωκοῦρ, ποσάκις θὰ μετενόησε πικρῶς. Λοιπὸν ὅταν μάθῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὸν ἰδῇς νὰ τρέξῃ.

— Ὄφειλε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρην του;

— Δὲν ἔχει γυναῖκα, δὲν ἔχει κόρην.

— Ὁ πατὴρ Φίλτες λέγει ὅτι ἐστὶ φανώθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Λεκλέρ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς ἀποστολῆς.

— Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἄκυρος.

— Καὶ ἡ κόρη του;

— Ὁ νόμος δὲν ἀναγνωρίζει αὐτὴν τὴν κόρην.

— Καὶ τάχα ὁ νόμος εἶνε τὸ πᾶν;

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὅτι ὁ νόμος δὲν εἶνε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ πᾶς ἄνθρωπος τὰ τέκνα του, τοὺς γονεῖς του. Ἐγὼ δὲν ἠγάπων τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα μου διότι το ἔλεγεν ὁ νόμος, ἀλλὰ διότι ἦτο καλὸς ἄνθρωπος, φιλόστοργος πατὴρ, καὶ περιποιητικὸς· διότι ἤμην εὐτυχὴς ὅτε με εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ

μ' ἐφίλει, ἤμην ὅλη χαρὰ ὅταν μ' ἔλεγε λόγους γλυκεῖς ἢ με ἔδλεπε χαμογελῶν καὶ διότι δὲν ἐφανταζόμην ποτὲ ὅτι ὑπῆρχε καλλίτερον πρᾶγμα παρὰ τὸ ἡμαί μαζί του ὅταν εἶχεν ἐργασίαν καὶ δὲν μ' ὠμίλει. Καὶ ἐκεῖνός με ἠγάπα διότι με εἶχεν ἀναθρέψῃ, διότι ἐφρόντιζε δι' ἐμέ καὶ μάλιστα νομίζω διότι ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἠγάπων ἐξ ὅλης καρδίας. Ὁ νόμος δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ εἰς ὅλα αὐτά· ἐγὼ ποτὲ δὲ ἠρώτησα ἐὰν ὁ νόμος τὸν ἔκαμνε πατέρα μου, διότι ἤμην βεβαία ὅτι τὸν ἔκαμνε ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν εἶχα ἐγὼ πρὸς αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἐμέ.

— Πού θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Συγνώμην ἐὰν λέγω πράγματα τὰ ὅποια σὰς φαίνονται παράλογα, ἀλλ' ὁμιλῶ δυνατὰ ὅπως σκέπτομαι, ὅπως αἰσθάνομαι.

— Καὶ δι' αὐτὸ ἐγὼ σε ἀκούω, διότι οἱ λόγοι σου δὲν εἶνε μὲν λόγοι πεπειραμένου ἀνθρώπου, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶνε λόγοι καλῆς κόρης.

(Ἐπεται συνέχεια) Π. Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ὁ Βοριᾶς 'ς τὴν ἔσοχὴ
ἄγρια ἄγρια σφυρίζει·
κρύα καὶ ψιλὴ βροχὴ
τὰ παράθυρα ραντίζει.

Ποῦνε τὰ φαιδρὰ πουλιὰ
ποῦ λαλοῦσαν 'ς τὰ κλαδάκια;
Ποῦνε τ' ἄνθη 'ς τὴ μηλιά,
'ς τοὺς ἀγροὺς τὰ λουλουδάκια;

Τὰ πουλιὰ τὰ πτερωτὰ
ἐπετάξαν 'ς ἄλλήν χώραν,
πῶχει λούλουδ' ἀνοιχτὰ
κ' ἔχει καλοκαίρι τώρα.

Τὰ λουλούδια τ' ἀνθηρὰ
κλείσαν τὰ γλυκὰ τοὺς μάτια
καὶ κοιμούνται 'ς τὴ σειρά
'ς τ' ἄσκεπα τῆς γῆς κρεβάτια,

Νὰ τα ἰδῇ νὰ λυπηθῇ
ὁ Θεὸς ποὺ τάχει πλάσῃ,
τοῦ Χειμῶνα, ποῦ θαρρῇ,
νὰ τοὺς πῇ νὰ τα σκεπάσῃ.

Κι' ὁ Χειμῶνας μὴν αὐγῇ
μὲ τὰ γένεια τὰ χιονάτα
θά τα κρύψῃ μὲ στοργή
μέσ' 'ς τὴν ἄσπρη τοῦ φλοκάτα.

Μὴν τοὺς βλάψῃ τὰ κλωνία
τὸ φαρμακερὸ τ' ἄγέρι,
μὴν τα κάψ' ἡ παγωνιά
ὡς νάρθῃ τὸ καλοκαίρι.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατὰ τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσαν δῆλωσιν, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» διὰ μὲν τοὺς ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ δὲν εἶνε πλέον δρ. 5 ἀλλὰ δρ. 7 ἐτησίως, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲν πλέον φρ. χρ. 7 ἀλλὰ φρ. χρ. 8. Οὐδεμία δὲ γίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ἐγγραφή ἡ ἀνανέωσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς προπληρωτέας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν δῆλωσιν, πᾶς συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εἴτε νέος εἴτε παλαιός, τοῦ ὁποῦ ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1896 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, δικαιούται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ κλήρου κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦσους ὁρους:

Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν προπληρώσῃ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1896, θὰ τεθῶσι τὴν 16 Ἰανουαρίου ἐντὸς κληρωτίδος· ἐνῶπιον δὲ ἐπιτροπῆς ἐκ προσώπων γνωστῶν, ἧς τὸ πρακτικὸν κατόπιν θὰ δημοσιεύσωμεν, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παρευρεθῶσιν ἐκ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐνδιαφερομένων, θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ τῆς κληρωτίδος, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν ἣν ἐγκαίρως θὰ ὀρίσωμεν, ἑκατὸν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, οἱ ὁποῖοι θὰ κερδήσιν τὰ ἀκόλουθα ἀντικείμενα:

- Ὁ 1ος. Ἐν ὥρολόγιον τῆς τσέπης ἐκ χάλυβος ὀξυδωμένου, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 40
- Ὁ 2ος. Τοὺς ἐξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν, — β') Ὁ Μεσημβρινὸς ἀστὴρ, — γ') Αἱ μέλαινα Ἰνδία, — δ') Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 29
- Ὁ 3ος. Ἐν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 4ος. Τὸ Σύμπαν, ἥτοι στοιχειώδεις γνώσεις τῆς φυσικῆς Ἀστρονομίας ὑπὸ Δ. Σ. Ζαλούχου μετὰ 112 εἰκόνων. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, — β') Ρωβύρος ὁ κατακτητής, — γ') Τύχαι 3 ρώσων καὶ 3 ἰγγλῶν. Ἀξίας δρ. 22
- Ὁ 6ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 7ος. Τοὺς ἐξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α') Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, — β') Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009,672, — γ') Τὰ πεντακτῶσια ἑκατομύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 8ος. Ἐν ἐξυπνητήριον ὥρολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 9ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 10ος. Μίαν ὥραιαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (11-20) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1897. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 10 ἔσωτερικαὶ ἢ ἔσωτερικαί, κατὰ μέσον ὅρον. Ἀξίας δρ. 107
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (21-30) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 50. Ἀξίας δρ. 50
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (31-40) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ φθόνου», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (41-50) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυραιοπώλου», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10 Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (51-60) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας» μυθιστορήματος μετὰ 22 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα ἐπόμενοι (61-70) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 10. Ἀξίας δρ. 35
- Οἱ δέκα πέντε ἐπόμενοι (71-85) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Τόμοι ἐν ὅλῳ 15. Ἀξίας δρ. 15
- Οἱ δέκα πέντε τελευταῖοι (86-100) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 15 ἀντίτυπα. Ἀξίας δρ. 22

Σύνολον ἀξίας τῶν διανεμηθησομένων δώρων Δρ. 553

Ἡ Διεύθυνσις.

ΦΙΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ

Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ Λονδίνον, καθήμερινῶς ἐπερνοῦσα ἀπὸ τοῦ σπιτί μου ἕνας τυφλὸς, τὸν ὁποῖον ὠδηγοῦσε ἕνας σκύλος.

Ἐφοροῦσε πτωχικὰ φορέματα, εἶχε μακρυὰ γένεια καὶ τὰ μάτια του ἐσχημάτιζον δύο τρύπες ἄσπρες εἰς τὸ μελαγχροινὸν καὶ κατερρυτιδωμένον τοῦ πρόσωπον. Ἐπεριπατοῦσε σιγὰ-σιγὰ, προβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ κρατῶν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν — παρακάτω θὰ ἰδῇτε διατὶ — καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδίαλαυσε με βραχνὴν καὶ θρηνηδὴ φωνήν:

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε κορδόνια! πάρτε καζαμίες!

Ἐνα κανίστρι, κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ ἱμάντα καὶ στηριζόμενον ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν του — ἐκ τούτου καὶ ἡ στάσις τοῦ σώματός του ξεύρεται — ἔφερε τὰ μικρὰ του ἐμπορεύματα, καθαρὰ, ἐπιμελῶς ταξιθετημένα. Καὶ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ ἐκρατοῦσε τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε δεμένον τὸν σκύλον του.

Ἦτο μικρόσωμον λαγωνικόν, ἄσπρον καὶ μαῦρον, μετὰ αὐτὰ μεγάλα, με μακρυὰν ἀεικίνητον οὐρὰν καὶ με μαῦρα σπιθόδοξα μάτια, ποῦ τα ἔστρεφε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ μεγάλη ζωρότητα.

Μέσα 'ς τοὺς χιλιούς ἄλλους θορύβους τοῦ δρόμου, ἐξεχώριζα καθαρὰ τὴ φωνὴν τοῦ τυφλοῦ καὶ ἐβγαίνα 'ς τὸ παράθυρο. Τοὺς ἔδλεπα νὰ περνοῦν ἔτσι οἱ δύο, πάντοτε τὴν ἴδια ὥρα. Βαθμὴδὸν ἡ φωνὴ ἐξασθενοῦσε καὶ ὁ ἀνθρωπος μετὰ τὸν σκύλον ἐχάνοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Δέν τοὺς ἔδλεπα πλέον· ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν εἰσεύρω διατὶ τοὺς ἐσυλλογίζομην τὸσον κατόπιν.

Περισσότεραν ἐντύπων μού ἔκαμνε ὁ ὁδηγὸς σκύλος. Μίαν ἡμέραν μού ἤλθεν ὁρεῖξις ν' ἀκολουθῶσιν τοὺς δύο φίλους. Μόλις ἤκουσα ἀπὸ μακρυὰ τὴν φωνὴν τοῦ τυφλοῦ ἐκατέβηκα καὶ τοὺς ἠκολούθησα. Ἐμπρὸς ἐκεῖνοι, ὀπίσω ἐγὼ, ἐπεράσαμεν δύο-τρεῖς δρόμους, ὅπταν ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα μεγαλῆτερον καὶ πολυανθρωπότερον. Ἐδῶ ὁ καίμενος ὁ τυφλὸς ἐκινδύνευεν εἰς κάθε βῆμα νὰ κταπατηθῇ. Ἀλλὰ ὁ σκύλος εἰς τὰς κινδυνώδεις στιγμὰς ἔπαυε νὰ τραβᾷ τὸ σχοινίον, ἐσταματοῦσαν καὶ οἱ δύο καὶ τὸ πλῆθος ἐπερνοῦσε χωρὶς κακόν. Ἀλλοτε πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ πλῆθος, ὁ σκύλος το ἀπέφευγε ἀποσυρόμενος πλησίον τοῦ τοίχου τῶν οἰκῶν καὶ μὴ ἐκύτταζε τὸν κύριόν του καὶ μὴ τοὺς διαβάτας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν προστατεύσῃ καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦτο τυφλός.

Τότε τὸ ζωηρόν του προσωπάκι ἀλλάζεν ἕνα σωρὸ ἐκφράσεις. Ἐκατέβαζε ταῦτά καὶ εἶχε μὴ ταπεινὴ γλυκύτητα, σὰν νὰ ἐπαρακαλοῦσε· ἄλλοτε ἔδειχνε τὰ δόντια, ἀναλόγως τῶν ἀνθρώπων, μὲ

τοὺς ὁποῖους εἶχε νὰ κάμῃ. Πολλοὶ ὑπεχώρουν ἀμέσως ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν εὐγένειαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν· ἀλλ' ἄλλοι ἐπέμενον νὰ περάσουν ἢ δὲν τὸν ἔδλεπαν, τότε δὲ ἡ στάσις του ἐγένετο ἐπιθετικὴ καὶ ἄγρια.

Παρακάτω ἤρχισε τὰ ζῆνη μὲ τὰ ποδάκια τὴν θύραν ἐνὸς μαγαζείου, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤρχετο κανεὶς, ἠνωρθώθη καὶ ἐστήριξε τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὑαλοπίνακος με προτεταμένον λαιμόν, διὰ νὰ ἰδῇ τί γίνεται μέσα. Ἐπὶ τέλους μία κυρία ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, ἐχάιδευσεν τὸ κεφάλι τοῦ ζῴου καὶ ἔδωσε μίαν δεκάραν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ ἔγινε καὶ παρακάτω, καὶ πάλιν παρακάτω καὶ πάλιν. . . . Κάθε φορὰν ὁ σκύλος εὐχαρίστουσε ἀναπηδῶν καὶ κατόπιν ὑποκλινόμενος.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πελατεία του.

Κάποτε ἕνας βῶλος ζάχαρης τὸν ἀντήμειβε διὰ τὴν καλὴν του διαγωγήν. Τὸν ἔτρωγε μὲ κάποιον κόπον, τότε δὲ παρετήρησα ὅτι εἶχε δόντια ἀδύνατα.

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε κορδόνια! πάρτε καζαμίες! ἐφώναζεν ὁλονὲν ὁ πωλητής.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἐχάνετο μέσα εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὸν ἀλαλητὸν τῆς μεγαλοπόλεως καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφώναζε διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀποφασισμένος ὅτι δὲν θάκουσθῃ. Ἐν τούτοις ὁ σκύλος, ἅμα διέκρινε μέσα 'ς τοὺς ἑκατὸν ἕνα, κανένα ἄνδρα ἢ καμμίαν γυναῖκα μὲ καλὴν καὶ συμπαθεῖ φυσιογνωμίαν, ἀνηγείρετο εἰς τὰ πσινα ποδάκια καὶ μὲ τὰ ἐμπροσθινὰ ἐκτυποῦσε σιγὰ τὸν τυφλόν. Ἐκεῖνος ἤξευρε τὸ σύνθημα, ἐννοοῦσε ὅτι κάποιος φιλεύσπλαχνος ἦτο ἐκεῖ καὶ ἐξανάρχιζε:

— Πάρτε σειρήνια! πάρτε καζαμίες!

Σπανίως ὁ σκύλος ἠπατάτο μὲ τὴν μυρωδιὰ πλέον ἤξευρε νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀγαθοὺς ἀπὸ τοὺς σκληροὺς καὶ δέκα φορὰς εἰς τὴν σειράν τοῦ ανοικτοῦ χεῖρ τοῦ τυφλοῦ ἐγέμιζε χρίματα.

Ἐνα κακὸ παιδί, μάγκας τοῦ δρόμου, ἐσκούντησε ἄσφρα τὸ κανίστρι καὶ εἰς τὸ τινάγμα δύο καζαμίαι μὲ κόκκινον ἐξωφυλλον ἐπέσαν κατὰ γῆς. Ἀμέσως ὁ σκύλος ἐγαύρισε· ἕνας κύριος παρατυχὼν τοὺς ἐσῆκωσε καὶ ὁ σκύλος τοῦ ἐγλυψε τὸ χεῖρ μὲ τὴν σειράν τοῦ ανοικτοῦ χεῖρ τοῦ τυφλοῦ ἐγέμιζε χρίματα.

Κατόπιν ἐπέρασε στρατός, μὲ τὴν μουσικὴν ἐμπροστά. Τὰ πεζοδρόμια κατελήφθησαν ἀπὸ πλῆθος παιδία, τὰ ὅποια χεροπιασμένα ἐπεριπατοῦσαν καὶ αὐτὰ μὲ βῆμα στρατιωτικόν. . . . Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ τυφλὸς θὰ παρεσύρετο καὶ θὰ κατεπατεῖτο. Ἀλλὰ ὁ σκύλος τὸν ἐτράθησε γρήγορα καὶ τὸν ἔφερεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα πυλῶνα. Καὶ ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ ἤκουσε μὲ προφανῇ εὐχαρίστησιν τὸν ἦχον

τῶν σελιγγίων. Παρατήρησα ὅτι ἦτο χαρούμενος καὶ ὅτι ἠγάπα τὸν θόρυβον.

Εἶχε στηρίξῃ τὸ κεφάλι του ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τοῦ κυρίου του, μ' ἐκφρασιν υἱικῆς συμπαθείας, ἡ ὁποία, καλλίτερα παρὰ μὲ λόγια, ἔλεγε:

«Δὲν ἠμπορεῖς νὰ τοὺς ἰδῇς· ἀλλὰ τοῦλάχιστον τοὺς ἀκούεις. Ἐγὼ βλέπω διὰ δύο. . .»

Ὁ στρατὸς ἐξηφανίσθη καὶ ὁ μικρὸς σκύλος ἐπανελάβε τὸν ἀργὸν δρόμον του.

Εἰς κάθε διασταύρωσιν, ἐστέκετο, ἐπῆγαινε καὶ ἤρχετο ἀναποφάσιτος· δὲν ἐπερνοῦσε δὲ εἰς τὸ ἀντίπεραν πεζοδρόμιον, παρὰ ἂφ' οὗ διήρχετο πλέον ἢ διεκόπτετο ἡ μακρὰ σειρά τῶν ἀμαξῶν· ἀλλὰ καὶ τότε ἐπέσπευδε τὸ βῆμα καὶ ἐνίοτε ἐφευγε τὸ σχοινίον ἀπὸ τοῦ χεῖρ τοῦ κυρίου του. Οὕτω τὸν εἶδα μίαν φορὰν εἰς τὴν διασταύρωσιν νὰ τραβᾷ τὸν κύριόν του μὲ τὰ δόντια ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ πανταλονίου του, μέχρι τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου, μ' ἔκτακτον καὶ ἀγωνιώδη σπουδὴν.

Ἦτο προφανὴς ἡ προσπάθειά του νὰ περᾷ πάντοτε ἀπὸ καλοῦς δρόμους, νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, νὰ τὸν προσέχῃ εἰς κάθε βῆμα. Εἰς μίαν τάφρον εἶχον βάλλῃ μίαν σανίδα, διὰ τῆς ὁποίας ἐπερνοῦσεν ὁ κόσμος. Ἀλλ' ὁ σκύλος μας ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ ἕνα μέγαλον γύρον διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν στενὴν αὐτὴν καὶ διὰ τὸν τυφλὸν πολὺ κινδυνώδη γέφυραν.

Ἐφθασαν οὕτω εἰς ἓν σταυροδρόμιον, καὶ διὰ τοὺς βλέποντας ἀκόμη δυσκόλοπεραστον. Ἀμαξία, ὀχήματα, ἱπποσιδηρόδρομοι, κινήσεις, ἀλαλαγμοὶ φοβεροί. Πῶς θὰ ἐπερνοῦσε ὁ δυστυχὴς τυφλός! Ὅταν ὁ σκύλος, κρίνας κατάλληλον τὴν στιγμήν ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεμοζάλην, ἐνόμισα ὅτι ὁ τυφλὸς θὰ ἐχάνετο, θὰ κατεσυνετρίβετο. . . Ἀλλὰ τοὺς εἶδα καὶ πάλιν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πλατείας, σώους καὶ ἀβλαβεῖς. Ὁ σκύλος ἐβάδιζε πάλιν ἐμπρὸς μὲ ὅλην τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀταραξίαν, ὡς νὰ εἶχε κάμῃ τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Πάρτε κορδόνια! πάρτε σειρήνια καὶ καζαμίες! ἐθρηνηδοῦσε ὁ τυφλός.

Καὶ ἐθαύμαζα τὴν δυάδα αὐτὴν τὴν μοναδικήν. Πόσον ἦσαν στενῶς συνδεδεμένοι! Ἀλλ' ἀρὰ γε — ἔλεγα — ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαρτᾶται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον;

Ἐχάθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ δρόμου· τοὺς εἶδα νὰ ἐμβαίνουν εἰς μικρὰν οἰκίαν κατοικουμένην ὑπὸ ἐργατῶν. Ἐφοβήθηκα νὰ μὴ φανῶ ἀδιὰκριτος καὶ δὲν τοὺς ἠκολούθησα τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἔμαθα ὅτι ἤθελα. Οἱ δύο φίλοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸ ἰσόγειον, εἰς τὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς. Μία γρατὰ τοὺς ἐπερίμενε εἰς δωμάτιον πολὺ πτωχικόν, ἀλλὰ πολὺ καθαρόν. Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ τυφλοῦ. Ἀσθενική, μόλις ἠμποροῦσε

νά περιποιήται το μικρό της νοικοκυριό. Πλησίον της, μέσα εἰς παλαιὸν κιβώτιον ξύλινον, ἐκοιμάτο ἓνα γέριον σκυλί, τυφλὸ καὶ αὐτὸ, ὁ πατέρας τοῦ σκύλου τοῦ τυφλοῦ. Εἶχε χρηματίσει καὶ αὐτὸς ὁδὸς τοῦ κυρίου του μίαν φορὰ, ὅταν ἐδόλεπε.

Καὶ τώρα ὁ τυφλὸς καὶ ὁ σκύλος ἐργάζονται διὰ τοὺς δύο ἀσθενεῖς καὶ ἀπομάχους. Καὶ τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς τοὺς τόσον ἀρρωστωμένους ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, μόνον ὁ θάνατος θὰ χωρίσῃ!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Ἡ Μαρία εἶνε ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής. Ἐχει πυρετόν, τὸ κεφάλι της πονεῖ, δέχεται ἡμέραν καὶ νύκτα. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ καὶ εἶνε τόσο κουρασμένη, τόσο ἀδύνατη, ποὺ δὲν ὁμιλεῖ πλέον διόλου. Ὁ ἰατρός ἔρχεται συχνὰ καὶ διατάσσει φάρμακα σιγὰ καὶ τὰς δώσκει, ἢ νὰ της βάλουν εἰς τὴν ράχην κάτι πράγματα ἄλλα φοβερά, ποὺ σηκώνουν τὸ δέριμα καὶ το γεμίζουν ἀπὸ φλυκταῖνας πολὺ ὀδυνηράς...

Ἡ μητέρα δὲν τὴν ἀφίνει διόλου τὴν Μαρίαν· μόλις ἡ μικρὰ ἀνακινήσῃ ἢ στενάξῃ ὀλίγον ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος, νὰ τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς σκυμμένον ἐπάνω της! Ἄν ὁ πυρετὸς ᾗξησεν, ἢ ἂν τὸ μαξιλάρι εἶνε σκληρόν, ἢ μητέρα το μαντεύει καὶ ἀλλάζει τὸ μαξιλάρι καὶ της δίδει ἓν ποτὸν οὔτε πολὺ ζεστόν οὔτε πολὺ κρύον, τὸ ὁποῖον καταπαύει τὴν δίψαν. Ἄν εἶνε πολὺ φῶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἢ μητέρα κλείει τὴν περσίδα ἢ καταβιάζει τὸ παραπέτασμα. Ἄν τὰ ποδαράκια τῆς Μαρίας κρυώνουν, ἢ μητέρα βάζει ἀμέσως μίαν φιάλην με ζεστὸ νερὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα...

Ἐπὶ τέλους, ὅτι εἶνε δυνατόν κανεὶς νὰ κάμῃ ἢ μητέρα τῆς Μαρίας τὸ κάμνει. Μόνον νὰ τὴν ἰατρεύσῃ δὲν εἰμπορεῖ· ἀλλ' ἢ Μαρία ἤξευρε ὅτι ἂν ἢ μητέρα της ἡμπορούσε νὰ τὴν θεραπεύσῃ, θὰ τὴν ἐθεράπευεν ἀμέσως. Τὸ ἐννοεῖ ἀπὸ τὴν λύπην ἢ ὁποία εἶνε χυμένη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μαῦς ἀπὸ τὰ δάκρυά που γεμίζουν συχνὰ τὰ μάτια της, ἀπὸ τὸ σαβαρὸν ὕψος μετὰ τὸ ὁποῖον ἀποκρίνεται εἰς τὸν πατέρα, ὅταν ἔρχεται καὶ αὐτὸς σιγὰ—σιγὰ νὰ ἐρωτήσῃ...

Τέσσαρες ἡμέραι μακრაὶ καὶ τέσσαρες νύκται ἀκόμη μακρότεραι παρήλθον οὕτω. Ἡ Μαρία εἶνε καλλίτερα, ἀναπνέει εὐκολώτερα, δὲν αἰσθάνεται πλέον οὔτε τὴν ἀφόρητον φλόγα, οὔτε τὴν καυστικὴν ἐκείνην δίψαν. Τῆς δίδουν τώρα ζουμι καὶ γάλα... Καὶ ὁλονὲν ἢ Μαρία γίνεται καλλίτερα. Εἰμπορεῖ τώρα νὰ νασσηκώσεται καὶ νὰ κάθηται εἰς τὸ κρεβάτι της, νὰ βλέπῃ εἰκόνας, νὰ κοῦῃ ἱστορίας. Τῆς δίδουν ζουμι περισσότερον, κάνένα αὐγὸν καὶ δι' αὐριον τῆς ὑπόσχονται μπριζόλαν,

πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξόχως τὴν εὐχαριστεῖ, διότι μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἢ ὅρεξις ἐπαυλήθη καὶ ἄλλο δὲν σκέπτεται παρὰ τί νὰ φάγῃ.

Πόσον πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχής ἢ μητέρα τῆς Μαρίας!.. Πόσον πρέπει νὰ χαίρεται διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἀγαπητῆς θυγατρὸς της καὶ πῶς θάναπαυθῇ τώρα ἀπὸ ὅλους τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας της!

Καὶ ὅμως ὄχι, διόλου! Τὸ ἔργον της τώρα ἐγίνεν ἀκόμη δυσκολώτερον. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐκαλλιτέρευσε ἢ Μαρία, ἀντὶ νὰ εἶνε γλυκεῖα πολὺ καὶ καλὴ καὶ εὐπρόσδεχτος πρὸς τὴν μητέρα της, διὰ νὰ τὴν δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της, ἀπειναντίας ἐγίνε κακὴ. Ὅσον ἀνακτὰ δυνάμεις, ἀνακτὰ καὶ κατὰ ἄλλα πράγματά που εἰμποροῦσε καλλίστα νὰ τάφῃ: ἰδιοτροπίας, θυμοῦς, ἀπαντήσεις παραλόγους καὶ παντοειδεῖς.

Τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα ἢ Μαρία ἔπερνε τόσον εὐκόλα, ὅταν ἦτο πολὺ ἀσθενής, τάποκρούει τώρα ἐπιμόνως τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ χουλιάρι πλησιάζει τὸ στόμα της, ἓνα χεράκι ταχὺ ὡς ἢ ἀστραπὴ ὁρμᾷ καὶ τὸ ἱατρικὸν χύνεται εἰς τὰ σινδόνια, ἢ ἀκόμη χειρότερον, ἂν τὸ χουλιάρι φθάσῃ χωρὶς πρόσκομμα εἰς τὸ στόμα, ἐν ᾧ ἢ μητέρα χαίρεται ὅτι κατάρθρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ της τὸ δώσῃ, ἐξαίφνης ὅλον τὸ περιεχόμενον χύνεται καὶ βρέχει τὸν λαιμὸν καὶ τὰ ἐνδύματα τῆς Μαρίας.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό! Ἡ Μαρία, συνειθισμένη νὰ βλέπῃ πάντοτε πλησίον της τὴν μητέρα της, νομίζει ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἐκείνην τὸ δικαίωμα νὰ λείψῃ οὔτε στιγμὴν ὅλα ἀπὸ τὴν μητέρα της τὰ θέλει· δὲν παίζει, ἂν δὲν της δώσῃ τὰ παιγνίδια ἢ μητέρα της, δὲν πίνει ἂν δὲν της δώσῃ τὸ ποτὸν ἢ μητέρα της· καὶ ἂν καμμίαν φορὰν ἢ ὑπηρετρία κάμῃ ὅτι θὰ στρώσῃ τὸ κρεβάτι της, μὴ μετὰ τὰ ποδαράκια της ἢ Μαρία καὶ κλωτᾷ τὰ σκεπάσματα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

Ἀλλὰ τί φωνὴ ἦτον ἐκείνη που εἶχεν ἀποκτήσῃ τώρα ἢ Μαρία! Φωνὴ κλαυθμηρὰ συγχρόνως καὶ διαπεραστική. Δὲν ὁμιλεῖ πλέον, ἀλλὰ κρῶζει, ἀλλὰ φωνάζει, ἀλλὰ βελάζει «μαμά!» σχεδὸν σὰν κατωκίκα που θὰ ἐμάνθανε νὰ ὁμιλῇ.

Ἡ δυστυχὴς μητέρα δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Ἐξηγνημένη ὡς ἦτο, ζητοῦσα ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν, νομίζει καλὸν νὰ ὑποχωρῇ εἰς ὅλα. Ἀλλ' ὅσον ἐκείνη ὑποχωρεῖ, τόσο ἢ Μαρία γίνεται ἀπαιτητικὴ, καὶ κλαίει καὶ φωνάζει. Τὸ κακὸν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν γίνεται χειρότερον, μάλιστα, βάνος ἀληθὴς διὰ τὴν μητέρα. Ἐπὶ τέλους χάνει τὴν ὑπομονὴν—μολονότι εἶχε πολὺ μεγάλην,—καὶ μίαν ἡμέραν,

ἐν ᾧ ἢ Μαρία ἦτο θυσιμένη εἰς τὴν ἀπόλαυσιν μιᾶς ωραίας σούπας, ἐπωφελείται τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιον διὰ νὰ συμβουλευθῇ, ὄχι πλέον τὸν ἰατρὸν, ἀλλὰ τὸν πατέρα τῆς Μαρίας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ὑπάγῃ ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀφ' οὗ ἤκουσε προσεκτικῶς τὴν σύζυγόν του. Δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο, παρὰ νὰ μὴν τὴν μεταχειρίζεσαι ὡς τι πλάσμα ἐξαιρετικόν. Ἄν ἔχῃ ἀκόμη ἀνάγκην περιποιήσεως, περιποιήσου τὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν χαϊδέψῃς, μὴ τὴν διαφθείρῃς. Παιδί που ἦτον φρόνιμο πρὶν ἀσθενῆσαι, ἡμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ εἶνε φρόνιμο καὶ μετὰ τὴν ἀσθενείαν του. Εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ τρώγῃς μέσα μαζί της· νὰ ἔρχεσαι εἰς τὴν τραπέζαν νὰ τρώγῃς μαζί μου, γιὰτί· ἐγὼ ἐπὶ τέλους θέλω νὰ σε βλέπω... Ἡ νταντὰ που εἶνε ἔτσι καλὴ καὶ ὑπομονετικὴ καὶ προσεκτικὴ, θὰ σε ἀντικαταστήσῃ καλλίστα. Ὅταν τὴν συντροφεύσῃς νὰ πέρνῃς τὸ βιβλίον σου ἢ τὸ κέντημά σου, νὰ κάθῃσαι εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, νὰ μὴν τὴν πλησιάζῃς παρὰ ὅταν εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη καὶ νὰ μὴ της δίδῃς τίποτε, μὰ τίποτε, πρὶν σου το ζητήσῃ μ' εὐγένειαν καὶ γλυκύτητα. Ἡ Μαρία δὲν εἶνε ἀνόητη· θὰ ἐνοήσῃ γρήγορα ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ ἴδῃ πολὺ πλησίον της τὴν μητέρα της, εἶνε ἢ ὑπακοὴ καὶ ἢ εὐπείθεια καὶ αὐτὴν τὴν μέθοδον θὰ ἐφαρμόσῃ τοῦ λοιποῦ.

Τὸ πρᾶγμα συνέβη ἀκριβῶς ὅπως προεῖπεν ὁ πατήρ. Κατ' ἀρχὰς ἢ Μαρία ἤρνετο νὰ φάγῃ, ὅταν ἔβλεπεν ὅτι ἢ μητέρα της τὴν ἄφινε διὰ τὸ γεῦμα. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους ἢ πεῖνά τὴν ἐστενοχώρησε καὶ ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ καὶ νὰ φάγῃ ὅτι της ἔφερον ἢ ὑπηρετρία. Ἐπειτα διεκήρυξεν ὅτι δὲν θὰ ἤγγιζε καμμίαν της κούκλαν, οὔτε θὰ ἤνοιγε κανένα της λεύκωμα, ἂν ἢ μητέρα της δὲν ἄφινε τὸ κέντημά της καὶ δὲν ἤρχετο πλησίον της. Ἐπείλησε μάλιστα καὶ κατὰ τι ἄλλο φοβερώτερον: νὰ ξεσκεπασθῇ· ἀλλὰ ὁ πατέρας της καὶ ὁ ἰατρός ἀπήντησαν εἰς τὴν ἀνοήσιαν αὐτὴν μετὰ βλέμμα τόσο ἀυστηρόν, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν της. Ταχέως ὅμως τὴν κατέλαβεν ἢ ἀνία, ἐπειδὴ δὲν ἔκαμνε τίποτε, καὶ σιγὰ σιγὰ ἤρχισε νὰ παίζει καὶ νὰ διασκεδάζῃ μόνη της: Ἐπειδὴ δὲν της ἔδιδαν τίποτε ἀφ' οὗ ἐξήτει μετὰ τὴν θρηνώδη καὶ δυσάρεστον ἐκείνην φωνὴν, ἠναγκάσθη βαθμὴδὸν νὰ ἐπανεύρῃ τὴν φυσικὴν της φωνήν. Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἐδιορθώσαν: καὶ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο στῆθος καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χαρακτήρ. Ἡ Μαρία ἡμπόρεσε νὰ ἐξέλθῃ, νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά της. Εἶχε ξεχάσῃ

πολλά· ἀλλ' ἢ μητέρα τῆς Μαρίας δὲν δυσηρεστήθη διὰ τοῦτο. Κατὰ τὴν ἀσθενείαν της ἢ Μαρία εἶχε λάβῃ ἓν μάθημα ἄλλου εἶδους, πολὺ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα: ὅτι τὰ παιδιά πρέπει νὰ εἶνε καλὰ καὶ φρόνιμα καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ἀσθενῇ.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 311)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἦτο πεπρωμένον, φαίνεται, εἰς τὸν Ἰάκωβον νὰ ὑπερασπίξεται τοὺς ἀδυνάτους, καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς βασανιζομένους· ὄχι ὅμως κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Δὸν Κιχώτου, ἀλλὰ μετὰ φρονήσεως καὶ φιλάνθρωπικας.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλου δένδρου ἤκουσεν ὀξείας κραυγᾶς προερχομένης ἐκ τοῦ ποταμοῦ.

Ἀνεπήδησε καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον, πλησιάζας δὲ εἶδε σκηνὴν ἥτις τον συνεκίνησε μεγάλως.

Κοράσιον δεκατῶν περίπου ἐτῶν, ὠχρόν, ἐν ἀταξίᾳ ἔχον τὴν κόμην του καὶ σπινθηροβόλουντας τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτρεχε καταδιωκόμενον ὑπὸ ἀγέλης κακῶν παιδίων, τῶν ὁποίων αἱ φωναὶ ἔκαμνον αὐτὸ νὰ τρέχῃ ὡς ἔλαφος καταδιωκόμενον ὑπὸ κυνηγοῦ.

Τὰ παιδιά ἔτι τραχύτερα γενόμενα ἐκ τῆς φυγῆς τοῦ κορασίου ἐφώναζον.

Πιάστε τὴν! πιάστε τὸ σκυλί της. Ἡ δυστυχὴς κόρη περίτρομος, θέλουσα νὰ σωθῇ ἀντὶ πάσης οὐσίας, προσεπάθησε νὰ ὑπερπηδῇ δι' ἐνὸς ἄλματος σωρόν τινα πετρῶν, ὅστις εὕρισκετο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ. Ἡ ὁρμὴ της, κακῶς ὑπολογισθεῖσα, τὴν ἔρριπεν ἐπὶ μιᾶς μεγάλῃς πέτρας· ὀλισθίσασα δὲ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, ἐκβαλοῦσα κραυγὴν πόνου· τότε αἱ χεῖρές της ἀπέλυσαν ἐν λευκὸν κυνάριον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Μετὰ τῆς κραυγῆς τοῦ πόνου ἠκούσθη ἑτέρα κραυγὴ, κραυγὴ ὀριάμβου. Τὰ ἀπάνθρωπα παιδιά περιεκύκλωσαν τὸ κοράσιον, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν ταχύτερον τῆς ἀστραπῆς ἤρπασε τὸ κυνάριον πρὶν ἢ κόρη δυνηθῇ νὰ το κρατήσῃ.

— Ἄς το πνίξωμεν! ἄς το πνίξωμεν! ἔλεγον ἐν χορῷ· ἄς κρεμάσωμεν μίαν πέτραν εἰς τὸ λαιμὸν του καὶ ἄς πάῃ νὰ ἴδῃ τί πέτρες ἔχῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ.

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στῆθους τοῦ κορασίου, τὸν ὁποῖον τὰ ἀσπλαγχνὰ παιδιά ὑπεδέχθησαν μετὰ καυχασμούς καὶ σιχώματα.

Ἦδη τὸν λαιμὸν τοῦ Πιστοῦ δένει σχοινίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρέμαται μεγάλη πέτρα· ἦδη παιδιά τινὰ διευθύνονται πρὸς

τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ὠθοῦσι τὴν δυστυχὴ κόρην πρὸς τὴν ὄχθη ταύτην ὅπως ἴδῃ πνιγόμενον τὸ ἀγαπητὸν κυνάριον της.

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἔφρασεν αἰσθημαίνων καὶ πνιγόμενος ἀπὸ ἀγανάκτησιν

— Νὰ ἀρῆσετε αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ νὰ της δώσετε τὸ σκυλάκι της.

— Μπᾶ! καὶ ποῖος εἶνε τοῦ λόγου τοῦ ἀπ' ἐδῶ! Τράβα τὸ δρόμο σου, ἀφεντικὸν λη μου, εἶδε μὴ, κακόμοιρε...

— Ἐσεῖς νὰ τραβήξετε τὸ δρόμο σας, ἄνδρες...

Καὶ ὁ Ἰάκωβος δι' ἐνὸς πηδήματος εὕρισκεται πλησίον τοῦ κορασίου, ἀφου ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνὸς μεγαλωμένου παιδίου τὸ κυνάριον τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν πιστὸν εἰς τὸν θάνατον.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἔσφιγξε περιπαθῶς εἰς τὸ στῆθος της τὸ ἀγαπητὸν κυνάριον της, ἀλλ' αἶφνης ἐν τῶν μεγάλαιτέρων παιδίων, τὸ τοικμηρότερον καὶ ἀγριώτερον ἐκβαλὼν ὑπόκωπον βρυχυθὸν ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Ἰακώβου μετὰ τὸν γρόνθον συνεσφιγμένον.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ λοχαγοῦ, παρμερίσας ταχέως, ἀπέφυγε τὸ κτύπημα, κατέφερε δὲ ἰσχυρότατον γρόνθον κατὰ τοῦ θρασέως ἀντιπάλου του.

— Ὡχ ὁ κακόμοιρος! ἀνέκραξεν οὗτος κρατῶν διὰ τῶν δύο χειρῶν τὴν ρινὰ του, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε καταπέσῃ ὁ βαρὺς γρόνθος τοῦ Ἰακώβου· καὶ τί μ' ἀρῆσατε μονάχῃ! πῶς δὲν χύνεσθε καὶ σεῖς ἐπάνω του!

Τὰ ἄλλα παιδιά παρετήρουν μετὰ ἀνοικτὸν στόμα τὴν μεταβολὴν ἥτις ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀρχηγοῦ των, καὶ ἐδίσταζον νὰ αἰσθανθῶν ἐξ ἰδίας πείρας τὸ βάρος τῆς χειρὸς τοῦ ἀφεντικούλην.

Ἐν τούτοις ἀφ' οὗ παρήλθεν ἢ πρώτη στιγμὴ τῆς ἐκπλήξεως ὁ παθὼν ἀρχηγὸς θὰ κατάρθου νὰ συνασπίσῃ τοὺς δηλιάσαντας ὀπαδοὺς του καὶ ὅλοι θὰ ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ Ἰακώβου· τότε δὲ ἡ θέσις του βεβαίως θὰ ἦτο πολὺ δυσκόλος, διότι ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνισταθῇ κατὰ τόσο ἀριθμοῦ.

Ἀλλ' αἶφνης οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐξηγνίσθησαν ὡς στρουθία φοβισμένα καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔμεινε κύριος τοῦ πεδίου. Καὶ αὐτὴ ἡ κόρη ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν· ἐκεῖ, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη. Ἦτο ὁ Αὐγουστίνος.

Εἰς τὸ γεῦμα ὁ Αὐγουστίνος διηγῆθη τί εἶδε καὶ ἔγινε λόγος καὶ περὶ τῆς πτωχῆς κόρης.

Ἦτο πράγματι κόρη ἐνὸς λαθρεμπόρου, ὅστις ἡμέραν τινὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τελωνοφύλακός τινος τὸν ἐπυροβόλησε καὶ ἦτο εἰς τὴν εἰρκτὴν· ἀλλ' ἢ φρίκη τὴν ὁποίαν ἐνέπνευεν ἢ πράξις τοῦ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του καὶ τῆς μάμμης της.

Ἀμφότεραι ἔζησαν ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἔπειτα δὲ ἢ πτωχὴ γυνὴ ἀπέθανεν ἀφήσασα μόνην εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπροστάτευτον τὴν ἐγγόννην της.

Τὶ θὰ γίνῃ τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔτσι ἔρημο; ἔλεγεν ὁ λοχαγὸς πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ οἱ δύο ἐκίνησαν μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἦλθον αἱ ἐξετάσεις, οἱ δὲ τέσσαρες ἀδελφοί, δίδοντας πάντοτε τὸ παραδειγμα τοῦ Ἰακώβου, ἐοριζόμευσαν καὶ ἐθραβεύθησαν. Μετ' αὐτὰς ἦλθον καὶ αἱ διακοπαὶ αἱ τόσον προφιλεῖς εἰς τοὺς πράγματι ἐργασθέντας καὶ ἔχοντας ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ εἶνε ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ χρότου τοῦ κήπου τοῦ Ἑρμητηρίου. Ἰπάρχει τι εὐχερδέστερον τῆς μαλακῆς ταύτης κλίνης, τῆς κεντημένης διὰ ποικιλοχρῶν ἀνθῶν; Τὶ ὥρατα οὕτω ἐξηπλωμένος τις νὰ βλέπῃ τρέχοντα τὰ σύνερα φερόμενα ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, τί παράδοξα σχήματα λαμβάνουσι καὶ πόσοι ἀποχρώσεις τὰ χρωματίζουσιν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ πῶς τὸ πνεῦμα πλανᾷται ὁμοίως μετ' αὐτῶν εἰς χώρας ἀγνώστους, εἰς τὰς μαγικτικὰς ἐκτάσεις τῆς ὄνειροπολήσεως.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΚΛΙΜΑΚΕΣ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ἰπάρχουν κλίμακες, τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ βαθμίδες εἶνε δυσανάδοτοι, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ πρώτη.

Ἰπάρχουν ἄλλαι, τὰς ὁποίας ἀνέρχεται τις εὐκολώτατα. Ἐν πάτωμα, δύο, τρία, τέσσαρα, δὲν εἶνε τίποτε· φέρουν εἰς τὸ τέρμα χωρὶς κόπον, χωρὶς πνευστίαν.

Πόθεν προέρχεται τοῦτο; Ἀπὸ τὸ διάφορον ὕψος τῶν βαθμίδων ἐκάστης.

Ὁ ἀρχιτέκτων τῆς δυσαναβάτου κλίμακος ἠθέλησε νὰ οἰκονομήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν βαθμίδων καὶ τὰς ἔκαμε ὀλιγώτερας μὲν ἄλλ' ὑψηλοτέρας καὶ ἐπομένως δυσκολωτέρας.

Ὁ ἀρχιτέκτων τῆς καλῆς καὶ εὐκόλου κλίμακος παρέβλεψε τὴν οἰκονομίαν αὐτὴν· ἀλλ' ἢ οἱ οἱκοὶ του εἶνε περιζήτητος καὶ εὕρισκε πάντοτε ἐνοικιαστὴν.

Ἰπάρχει μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ τῶν διαφόρων τούτων κλιμάκων καὶ μερικῶν χαρακτήρων.

Τὴν δυσαναβάτου κλίμακα βεβαίως δὲν ἀνέρχεται τις ταχύτερον.

Μετὰ στρυφνὸν χαρακτήρα πάλιν δὲν φθάει τις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ταχύτερον.

Δὲν κατορθώνει νὰ τον ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι, καλλίτερον, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τοὺς καταπονεῖ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀγαπητή μου *Ἑλληνικὴ Καλλιτέχνης*, σὲ εἰδοποιῶ, ἀπαντῶσα εἰς μίαν παλαιὰν ἐπιστολὴν σου, ὅτι ὁ ἀδελφός σου, ὅταν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦ γραφεῖόν μου. Πολὺν ὅλ' ἐξαίρετον νὰ τον ἔδλεπα.

Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ σου με συνεκίνησε πολὺ, *Πάππια τοῦ Γαλιῶν*. Καλὸν ταξιδεὶ ἀγαπητή μου, καὶ εἶθε νὰ μὴ με ξεχάσης ποτέ.

Σ' εὐχαριστῶ, *Ἀρυσάλλις*, διὰ τοὺς τρεῖς νέους συνδρομητὰς τοὺς ὁποίους μοῦ ἐνέγραψες καὶ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὰς συνδρομὰς. Διαβίβασε καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀσπασμούς μου.

Πολὺ χαριτωμέναί αἱ ἐκθέσεις σου, *Ἐλικωνιάς Παρθένε*. Τὰς ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Δὲν με κουράζεις, ὅπως νομίζεις, ὅταν γράφεις πολλὰ. Ἀπεναντίας μοῦ προξενεῖς χαρὰν.

Χαριτωμένον τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο τοῦ μικροῦ λύκου, φιλιτάτη *Ἑλπίς Ἀναστασιάδου*. Ὅταν σου συμβαίνουν τέτοια, μὴ λησμονῇς νὰ μοῦ τα γράφης.

Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴν ἔχῃς Λατινικὰ διὰ νὰ μοῦ γράφης, ἀγαπητὸν *Ἀγριοδόλουδον τῶν Ἀθηνῶν*; Οἱ καλοὶ μου φίλοι πάντοτε οἰκονομοῦν ὀλίγον χρόνον διὰ νὰ μοῦ γράφουν, μεθ' ὅλα τὰ μαθήματα.

Ἀγαπητέ μου *Λουκιανέ* (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ κρατήσης ἀπὸ τὰ δέκα που προτείνεις) πολὺ κολακεύομαι δι' ὅσα μοῦ γράφεις! Εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής που ἐμπνέω τόσῃ ἀγάπῃ καὶ πεποίθησιν εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους. Καλλιτέρα νὰ διαγωνισθῇς εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ἂν οὐ ὑπερέβῃς τὰ 15 ἔτη. Αὐτὸ δὲν διαθρύπτει περισσότερον τὴν φιλοτιμίαν σου;

Τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν σου ἀπήντησα ἕως τώρα, τὸν ἐννοεῖς κάλλιστα, ἀγαπητέ μου *Τίκ-Τάκ*. Διόλου, μὰ διόλου δὲν με δυσπρόστησεν ἡ προηγουμένη σου ἐπιστολὴ, ὅπως ἐνόμισες. Νὰ δυσαρεσθῇς διότι με παρακαλεῖς νὰ προκηρύττω διαγωνισμούς! Μὰ πῶς σὺ ἐπέρασον αὐτὴν ἡδέα;

Πῶς δὲν μοῦ ἔγραψες τίποτε καὶ διὰ τὰς λαμπράς σου ἐξετάσεις, φίλατε *Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλα*; Ὅτ' αὐτὸ ἔκαμες βέβαια ἀπὸ μετριοφροσύνης, τὴν ὁποίαν πολὺ σου ἐπαινῶ. Ἀλλὰ ἐγὼ το ἔμαθα τελευταίως ἀπὸ μίαν παλαιὰν Ἐφημερίδα τῆς Τεργέστης: ἔλαβες τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς τάξεώς σου, 200 φράγκα χρυσᾶ... Εὖγε, μικρὲ μου φίλε, καὶ εἰς ἀνώτερα! Φίλησέ μου τὴν Οὐρανίαν.

Ὅχι, ἀγαπητέ *Διάττωρ Ἀσθήρ*, ἡ ἔκδοσις τῆς

Βιβλιοθήκης, διεκόπη πρὸ πολλοῦ. Ἄν θὰ ἐπα-
ναληφθῇ ποτε, ὅτ' αὐτὴ εἰς τὴν *Διαπλάσιν*.

Πολὺ σε τιμᾷ, *Οὐρανέ τῆς Μιτυλήνης*, ἡ πρὸς τὰ δημόδια παραμύθια καὶ τραγούδια ἀγάπη σου. Πλοῦτος ἄπειρος, θησαυρὸς κρύπτεται μέσα εἰς αὐτά. — Τὰ 11 διόφορα φυλλάδια πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν σοὶ ἐστάλησαν.

Ἡ *Ἀδρὰ τοῦ Ἐλικῶδρος* ζητεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Χιόνος τοῦ Παρρασσοῦ*, διότι καθὼς λέγει αὐτῆς κάμνον ἐντύπωσιν μεγάλην αἱ τόσαι πνευματικαὶ ἀσκήσεις που στέλλειν. Τὸ ἐπιτρέ-
πει λοιπὸν ἡ *Χιὼν τοῦ Παρρασσοῦ*;

Ἀγαπητὸν μου *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*, ὁ βίος τοῦ πολυτίμου καὶ ἀειμνήστου πατρός σου ὅς σου χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον!

Περιμένω τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξιδίου σου, *Μικρὲ Ἰππεῦ*. Δὲν ἀμυθᾷλλω ὅτι θάποκομίζης ὠραίας ἐντυπώσεις. Ἐκράτησες σημειώσεις;

ΤΟ ΠΑΡΟΝ φυλλάδιον, καθὼς καὶ τὸ προηγούμενον φέρουν διπλοὺς ἀριθμούς καὶ διπλὴν ἡμερομηνίαν. Τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις ὅτου καταστῇ ἡ ἔκδοσις ἐνήμερος· εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ ἔτους θέλομεν ἀναπληρῶσθαι τὴν ἔλλειψιν διὰ προσθήκης περισσεύων σελίδων εἰς τὰ τελευταῖα φυλλάδια.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41 λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Ἰανουαρίου.

882. Στοιχειδωγρῖφος.

Διῶξε αὐτὸ καὶ βάλε πῖ καὶ ἀμέσως — σιωπῇ!
Θλιβεροὺς τόπους ἀφίνει,
Κύπρου πόλιν τις θὰ γίνη.

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασσοῦλου Θ. Ζωσιποῦλου.

883. Ἑρώτησις.

Τί πρᾶγμα μεταχειρίζομεθα συχνὰ τὸ καλο-
καίρι καὶ οὐδέποτε τὸν χειμῶνα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμαντῆρος Θεμιστοκλείους.

884. Πρόβλημα.

Τίνος ἀριθμοῦ τὸ $\frac{1}{2}$ τοῦ $\frac{1}{3}$ τοῦ $\frac{1}{4}$ τῆς προσ-
θήκῃ καὶ τοῦ 21 ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 73;

Ἐστάλη ὑπὸ Φιλιππου τοῦ Μακεδόνα.

885. Κεκρυμμένον κυδόλεξον.

1. Ὡς τὸ ὕδωρ, τὸ μέλι ψυχόμενον πήγνυται.
2. Ἐθαξέ σαυτόν μὴ λέγειν ἀπρεπῇ.

3. Ἡ δίψα ὡς καὶ ἡ πείνα βασανίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιερέως τοῦ Μαθηματικοῦ.

886-887. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *Λιμὴν* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνη ὄρμος.

2. Τὸ *κῆμα* διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνη ἄφρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιερέως τοῦ Μαθηματικοῦ.

888-891. Μαγεϊκὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

στόμα. μαῖα, ὀπίσω, νοῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Περίτου.

892. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν γραμματικῶν τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῇ δημόδης παροιμία ἐκ λέξεων ἐπτά, ὧν ἡ πρώτη ἀρχίζει ἀπὸ τ καὶ ἡ τελευταία ἀπὸ μ.

Πῦρ περὶ τὸ νινίον, μένων ὕπνος, μωρὰ Ἀῖτνα, φεῖδι, αὐγά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Σεπτεμβρίου ἰ. ἰ.

762. Ρωμύλος (Ρ, Μῆλος) — 763. Ἐρις, Ἐρως. — 764. Ὑαίνα — ἕνα (αινα). — 765. Ἑλπίς, λεπίς. — 766. Ἄστρος, ἥστρον.

767. Π Π Α Ρ 768. Τ Ι Σ (πίσι Τ Ι Σ)
Π Η Ρ Α Ι Δ Η (ἐπε Ι Δ Η)
Α Ρ Η Σ Σ Η Σ (πεί Σ Η Σ)
Ρ Α Σ Α

769. Π 770-772. 1, ὁ Δαυὶδ,
Ρ Ε Α 2, Ἡ Ρώμη. 3, Ἡ
Σ Ι Μ Ω Ν Χίος — 773-774. 1,
Κ Α Σ Π Υ Κ Η Σοφία. 2, Παρίσιον.

Π Α Λ Α Τ Ι Ν Ο Σ 775-776. 1, *Τίς*,
Π Α Γ Α Σ Η Τ Ι Κ Ο Σ *ἰός*, ἰός, Χίος, Χάος,
Χάρος, Πάρος, πᾶν-

πος. — 2, *Χορδός*, ὄρις, ὄρος, ἥρος, ἥρα, ἄρα, ἔμα,
ἄσμα. — 777-781. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος
κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: καρπός, σάκκος, κρο-
κός, κενός, Κύλινος. — 782-788. Ἀθῆναι, Βιέννη,
Βρυξέλλαι, Λισαβὼν, Λονδίνον, Στοχόλμη,
Τεργέστη. — 789. ΕΛΒΕΤΙΑ, ΒΕΛΓΙΟΝ (1,
ΕΒρος 2, ΛΕρος. 3, ΒΛέφαρον. 4, ΕΓῶ. 5,
ΤΙβέρις 6. ΙΟνιον 7, ΑΝδρος). — 790. Φύλλατε
τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ παντὸς κακοῦ λόγου. — 791.
Μηδέποτε δοῦλον τῇ ἡδονῇ ποιεῖ σαυτὸν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ — ἐλευθερί ταχυδρομικῶν τελῶν — προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἐξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειώτεον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελεῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, ἐξό-

χως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδασκτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἡθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μι-
κροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος
τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ
— Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ — Ὁ Ἰωάννης
Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερθάνιον
ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ
καὶ 16ῳ — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ — Ἡ Γυ-
φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ — Ἡ Ἀδελφούλα μου,
ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μι-
κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδιν-
σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγέλλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτοῦ καὶ εἰς
γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπι-
στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ.
Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.